

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: Y. Y., nar. X,
st. přísl. X,
t. č. bytem X,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne ze dne 4. 3. 2019, č. j. OAM-461/ZA-ZA11-LE27-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o

udělení mezinárodní ochrany
se podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

2. Dne 30. 5. 2018 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ke které dne 4. 6. 2018 poskytl údaje, ve které uvedl, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání a v roce 2013 byl členem politické strany KMSK, ve které se účastnil schůzí strany, jinak politicky aktivní nebyl. V roce 2016 se účastnil demonstrace na Pražském hradě, oslovili jej novináři, položili mu pár otázek a ptali se na jeho mínění. Jeho odpovědi byly tlumočeny do Evropy, do Štrasburku. Jako členové strany se scházeli na Praze 13, a to od roku 2013, chtěli založit autonomní republiku Priikarpatskaja Rus. Dále vypověděl, že je svobodný, ale že má přítelkyni, se kterou má nezletilého syna. Oba žijí v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Naposledy žil ve vlasti ve vesnici Chorna v Zakarpatské oblasti. Z Ukrajiny vycestoval naposledy v roce 2012, měl starý pas, který mu byl ukraden na lavičce, když usnul. Na území ČR vstoupil v červenci roku 2012 autobusem. V letech 1998 až 2001 pobýval v ČR na české turistické vízum a poté se vracel na Ukrajinu. O udělení mezinárodní ochrany žádal jednou v ČR na podzim roku 2013. Od roku 2013 má žalobce cukrovku a rovněž má vysoký tlak. K důvodům své žádosti uvedl, že žádá, protože má nové důvody. K tomu vypověděl, že jestli pojedou na Ukrajinu, hrozí mu tam vězení a existuje přímá hrozba jeho životu, zavrou jej, budou ho bít mučit a vysmívat se mu. Na Ukrajině jej považují za separatistu, protože je celostátní hrozbou. Pokud by se měl vrátit na Ukrajinu, již tam má nachystaný zfabrikovaný trestní spis o separatismu.
3. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 1. 6. 2018 vyplývá, že byl žalobce na území ČR rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 5, sp. zn. 3 T 13/2014, ze dne 27. 1. 2014 odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu nedovoleného ozbrojování podle ustanovení § 279 odst. 1 trestního zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody na dobu 6 měsíců se zkušební dobou 3 let a k trestu vyhoštění na 3 roky.
4. Žalobce nepředložil žádné doklady osvědčující jeho totožnost ani státní příslušnost, proto žalovaný přijal jeho čestné prohlášení o totožnosti a státní příslušnosti za dostatečné ke zjištění jeho totožnosti.
5. V průběhu pohovoru ze dne 4. 6. 2018 žalobce sdělil, že svou situaci chtěl řešit podáním žádosti o pobyt, ale neměl čas, proto požádal o mezinárodní ochranu. Dále uvedl, že nastala nová situace, když volal kamarádovi, který mu řekl, že jej na Ukrajině hledají, rovněž udělali před dvěma měsíci domovní prohlídku u jeho matky na adrese, kde byl registrovaný. Hledali jej lidé ze Služby bezpečnosti Ukrajiny (SBU). Kamarád žalobci rovněž sdělil, že je na něj připraveno trestní stíhání. Dle žalobce jej hledali, protože je organizátorem při straně Priikarpatskaja Rus, zfalšovali na jeho osobu trestný čin, že jejich financování provádějí ruské silové struktury. Na Ukrajině je oficiálně obviněn ze separatismu a hrozí mu trest odnětí svobody od 10 do 15 let, trestní stíhání bylo zahájeno v roce 2015 – 2016, když na Majdanu začaly demonstrace. O zahájení trestního stíhání se rovněž dozvěděl před dvěma měsíci

od matky a kamaráda. Žalobce dále uvedl, že vše začalo v roce 2014 – 2015, když dělali prohlídky a hledali lidi. Na Ukrajině jej hledají od roku 2014 doposud. V roce 2016 byl na demonstraci na Pražském hradě, podal rozhovor. Na Ukrajině jsou bráni tak, že je financují ruské složky, aby škodili ukrajinské ekonomice. Když někdo z členů jeho politické strany jede domů, je zadržen a odveden do vězení a zahajují trestní stíhání. Dodal, že členem politické strany KMSK se stal v době, kdy byl ještě na Ukrajině, ale nevěděl, že jej zapsali na členskou listinu. Až v Praze v roce 2013 se dozvěděl, že je členem strany. Členský průkaz doložit nemohl, neboť mu byl v roce 2017 ukraden. Ve straně nemá žádnou funkci, je řadový člen. Ke své aktivitě ve straně uvedl, že se účastní schůzí, účastnil se demonstrací v ČR. Na Ukrajině se účastnil asi 20 demonstrací, a to v roce 2013 ve Lvově a Chustu. V souvislosti s účastí na těchto demonstracích měl problémy, hledala jej policie. Byl obviněn z výtržnictví a separatismu. Oficiální obvinění nedostal, neboť utekl do ČR hned, jak je začala hledat policie. Dále k otázce žalovaného žalobce uvedl, že se účastnil demonstrací do roku 2012,

ale neví, přesně od kdy. Nedisponuje žádnými dokumenty ke svému trestnímu stíhání. Své problémy by žalobce nemohl vyřešit přestěhováním se na jiné místo Ukrajiny, problémy jsou všude. Žalobce nevěděl, zda by se mohl obrátit na státní orgány Ukrajiny o pomoc. Svého syna v současné době nevidá asi 11 měsíců. V březnu roku 2017 přítelkyni a syna žalobce znásilnili a zbili a teď chodí k psychologovi, proto se odstěhoval, aby byl syn v klidu a nerušil ho. K vykázaní z bytu přítelkyně žalobce uvedl, že si vymyslela, že ji žalobce bije a vyhrožuje jí, proto dostal vykázaní z jejího bytu, stalo se to dvakrát. Dále vypověděl, že v ČR nebyl trestně stíhán a nebyl ani na žádném soudu, neví, zda mu bylo uloženo vyhoštění z území ČR. Na Ukrajině má matku, se kterou je pravidelně v kontaktu. Situace na Ukrajině je dle slov žalobce špatná, nebojuje se tam, ale jsou tam demonstrace. Na Zakarpatí dále chtějí, aby se zřekl své víry a svého jazyka. Obává se návratu do vlasti v souvislosti se svou vírou, neboť je nutí, aby se přestali modlit a své víry se zbavili. Jiné problémy se svým náboženstvím ve vlasti žalobce neuváděl.

6. V napadeném rozhodnutí žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci vycházel především z výpovědí žalobce v průběhu současného i předchozího azylového řízení, a z informací týkajících se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, tj. z výroční zprávy Amnesty International 2018 – Ukrajina z roku 2018, zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2018 – Ukrajina z roku 2018, zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva – O stavu lidských práv na Ukrajině z roku 2017, zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v roce 2017 – Ukrajina z roku 2018, informace OAMP – Situace na Ukrajině z roku 2018, informace OAMP – Ukrajina – náboženská svoboda z roku 2017, informace MZV ČR z roku 2018 a informace MZV ČR z roku 2016.
7. Při seznámení se s podklady rozhodnutí žalobce uvedl, že když jel na Ukrajinu, tak jej na hranici čekala SBU. Jeho přítelkyně neoficiálně pracovala u policie a napsala na něj udání, proto jej na hranici čekala SBU. Na Ukrajině, i v Doněcku, ve východní části Ukrajiny, se praktikuje násilí vůči obyvatelstvu. Za 2 až 3 týdny jeho známý možná doveze nějaké dokumenty, které by rád doložil. Dokumenty se týkají problémů spojených

s náboženstvím žalobce. Žalobce následně doplnil dva dokumenty, avšak ani jeden dle žalovaného neprokazoval, že by v situaci žalobce došlo od pravomocného ukončení předchozího azylového řízení ke změně odůvodňující opakované meritorní posouzení jeho žádosti, nebo že by mu ve vlasti hrozilo pronásledování či vážná újma dle zákona o azylu. Dále žalobce doložil dvě lékařské zprávy ohledně jeho vyšetření a způsobu léčby drobné zlomeniny lebeční klenby poté, co byl v roce 2018 napaden v baru.

8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již třetí v pořadí. Ohledně první žádosti vydal žalovaný v roce 2002 rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, ohledně druhé žádosti vydal žalovaný v roce 2014 rovněž rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Žalovaný posoudil důvody nové žádosti a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany, se závěrem, že žalobce ve své předchozí žádosti uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá kvůli problémům s bývalou přítelkyní, která po něm požadovala finanční prostředky, aby zaopatřila syna. Přítelkyně jej měla ohrožovat prostřednictvím svých známých, členů mafie, kteří mu vyhrožovali a napadli jej, a také skrze magii, kterou mu způsobila cukrovku. Jako další důvod uváděl snahu o legalizaci pobytu v ČR, kde chtěl pobývat se současnou přítelkyní a nezletilým synem. Žalovaný konstatoval, že žalobce uvádí zčásti naprosto stejné motivy své žádosti, jako uváděl v průběhu správního řízení o předchozí žádosti, tj. že má v ČR přítelkyni a syna. Nově sice tvrdil, že _____ byli _____ syn i přítelkyně znásilnění a mají psychické problémy, ovšem z výpovědi žalobce vyplynulo, že s nimi nejen nesdílí společnou domácnost, ale ani s nimi není v kontaktu, dokonce mu bylo opakovaně uloženo vykazání z bytu údajné přítelkyně. Je tedy zjevné, že se nejedná o změnu okolností, která by odůvodňovala nové posouzení tohoto důvodu jeho žádosti. Ani v případě zdravotních problémů žalobce se nejedná o nové skutečnosti. Žalovaný dospěl dále k závěru, že tvrzení žalobce stran jeho problémům vyplývajícím z členství ve straně KMSK je v rozporu s jeho tvrzením ve správním řízení o jeho předchozí _____ žádosti _____ o _____ mezinárodní _____ ochranu, kde uváděl, že on sám, ani nikdo z rodiny není členem žádné politické strany, politické organizace a nikdy ani členem takové organizace nebyl. Ve výpovědi žalobce shledal žalovaný rozpory, kdy žalobce nejprve uvedl, že v roce 2013 se na Ukrajině účastnil asi 20 demonstrací, ale později tvrdil, že byl účastníkem demonstrací do roku 2012, přičemž od _____ roku _____ 2012 se na Ukrajinu již nevrátil a nemohl se tedy jím tvrzených demonstrací v roce 2013 účastnit. Dále tvrdil, že jej policie a SBU začala hledat asi dva měsíce před podáním žádosti, následně však změnil výpověď tím, že je hledán již od roku 2014, nakonec od roku 2012 a že právě kvůli tomu, že jej hledala policie, utekl z Ukrajiny. Výpověď žalobce _____ o _____ jeho _____ údajném _____ členství a aktivitách ve straně a problémech na Ukrajině jsou dle žalovaného naprosto nevěrohodné, neboť jsou nekonzistentní, neustále měněné a rozporné. Pokud by však přeci jen byly pravdivé, musely by být žalobci známy již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, když uvedl, že jednak z vlasti utekl poté, co jej začala hledat policie, přičemž na Ukrajinu se po roce 2012 již nevrátil, ale také, že členem _____ strany _____ je _____ od _____ roku _____ 2012 a veškeré problémy týkající se jeho členství ve straně začaly již před jeho odjezdem

z Ukrajiny, tedy již před podáním předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce tak měl možnost i povinnost uvést tuto skutečnost již tehdy, pokud ji považoval na natolik závažnou. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Nejedná se tedy o skutečnosti, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení. Skutečnost stran jeho náboženského přesvědčení je dále dle žalovaného v rozporu s jeho tvrzením v jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy uváděl, že v souvislosti s náboženstvím měl problémy ryze soukromého rázu, a sice že sestra jeho bývalé přítelkyně se zabývá magií a tím jej měla ovlivnit dost možná i po zdravotní stránce. Žádné jiné problémy žalobce dříve v souvislosti s náboženstvím neuváděl. I vzhledem k tomu, že k těmto praktikám mělo docházet ještě před odjezdem žalobce z Ukrajiny v roce 2012, jedná se nepochybně o skutečnost, která mu musela být známa již v době jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

9. Žalovaný uzavřel, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od února 2014, k takové změně, který by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle ustanovení § 14a zákona o azylu.
10. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce ve vztahu k jim uváženým důvodům, neboť neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele o udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z návratu do vlasti.
11. Žalovaný tedy konstatoval, že došlo k naplnění podmínek uvedených v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou shledal jako nepřipustnou a řízení dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II. Obsah žaloby

12. Dle žalobce žalovaný porušil v předchozím řízení ustanovení § 3 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, dále ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a dále ustanovení § 25 odst. i) ve spojení s ustanovením § 10a písm. e) zákona o azylu, které nemělo být aplikováno, neboť nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, neboť došlo ke změně situace v zemi původu žalobce, která může založit odůvodněnost jeho obav z pronásledování.

13. Své žalobní body poté uplatnil následovně.
14. Žalobce měl předně za to, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, neboť jeho žádost neměla být žalovaným posouzena jako nepřípustná. Jednalo se již o třetí žádost podanou žalobcem a byla to tedy další opakovaná žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, nikoliv „pouze“ opakovaná žádost. Z ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu vyplývá, že pokud cizinec podá další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, tedy třetí nebo další v pořadí, má žalovaný v zásadě dvě možnosti, a to řízení o této žádosti do 10 dnů usnesením zastavit nebo o ní znovu meritorně rozhodnout. V případě žalobce však žalovaný nepostupoval žádným z těchto způsobů a se třetí žádostí zacházel jako s opakovanou. Pokud žalovaný nevydal usnesení o zastavení řízení ve lhůtě 10 dnů ode dne podání žádosti o mezinárodní ochranu, připravil se o možnost zastavení řízení a bylo jeho povinností meritorně posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu. I tato skutečnost sama o sobě má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
15. Žalobce nicméně zpochybnil rovněž závěry žalovaného o nepřípustnosti jeho nové žádosti o mezinárodní ochranu, neboť byla žalovaným chybně posouzena otázka, zda se v rámci řízení o opakované žádosti objevily nové skutečnosti, které by založily povinnost žalovaného opětovně meritorně posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu.
16. V první řadě žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k otázce posouzení věrohodnosti jeho výpovědi v rámci pohovoru. V rámci rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má žalovaný povinnost najisto postavit, zda je výpověď žadatele věrohodná nebo nikoliv a tento závěr musí náležitě odůvodnit. Z napadeného rozhodnutí přitom nevyplývá, že by byla žalobci dána možnost vysvětlit konkrétní rozpory, na které žalovaný v rozhodnutí odkazoval. Kromě toho žalovaný připustil, že by výpověď žalobce mohla být pravdivá, ale odkazuje na to, že žalobce měl tyto skutečnosti sdělit v rámci předchozího řízení.
17. Žalobce měl za to, že skutečnosti, o kterých mluvil, mohou být relevantní z pohledu azylu i doplňkové ochrany, a zároveň tyto skutečnosti nemohl uvést dříve. Žalobce vypověděl, že o probíhajícím trestním stíhání, resp. o tom, že jej v zemi původu hledala SBU, se dozvěděl teprve dva měsíce předtím, než podal současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv uvedl, že toto trestní stíhání mělo být zahájeno již v roce 2014 po událostech Majdanu. Jelikož ale o tom, že je v zemi původu hledán, neměl dříve informace, logicky to nemohl uvést v rámci předchozího řízení.
18. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15. 4. 2019 popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť žaloba neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí.
20. Žalovaný neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť neuvedl naprosto

žádnou novou skutečnost, tím méně novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů žalobce a jeho obav z návratu do vlasti. Žalovaný tedy zjistil skutečný stav věci, zabýval se řádně a dostatečně podrobně všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí.

21. Závěrem proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
23. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
24. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
25. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
26. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné

na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednatelského a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Souady jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“* V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že *„... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“*. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

27. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007-34, bylo vysloveno, že *„(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“*. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy *„(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit*

ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno

či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

28. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný), ostatně žalobce žádnou konkrétní argumentaci stran tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v podané žalobě neuvedl.
29. Soud proto nemůže přisvědčit žalobci v jeho obecném odkazu na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má taktéž za to, že žalovaný srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná.
30. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřijatelnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
31. Soud se dále zabýval posouzením žalobcem tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nesplnění podmínek pro zastavení řízení v případě další opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
32. Dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí *opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*
33. Dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí *další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná*

toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.

34. Dle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
35. Dle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
36. Dle ustanovení § 11a odst. 2 zákona o azylu není-li opakovaná žádost nepřípustná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.
37. Dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.
38. Dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
39. Soud považuje za vhodné uvést, že zákon o azylu mezi opakovanými žádostmi dříve nerozlišoval. Teprve od 18. 12. 2015 bylo zavedeno jejich členění na opakovanou žádost, tj. první z opakovaných žádostí, a po ní následující další opakované žádosti. U první opakované žádosti zákon o azylu počítá se stejným režimem, jako byl do 17. 12. 2015 u opakovaných žádostí obecně. Cizinec má možnost žádat o mezinárodní ochranu opakovaně, jeho žádost však bude nepřípustná a řízení o ní zastaveno ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) ve spojení s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu, pokud neuvede nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, které nemohl uplatnit v předchozí žádosti, nebo pokud se situace v jeho zemi původu nezměnila takovým způsobem, že by to mohlo opodstatnit novou žádost.
40. Znění účinné od 18. 12. 2015 pro první opakovanou žádost výslovně počítá také se skutečnostmi nebo zjištěními, které se objevily, tedy nejen s těmi, které cizinec uvedl.

Aktuální ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) odkazuje na ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu.

41. Úprava vztahující se k další opakované žádosti je zcela nová. Rozhodování o ní se řídí ustanovením § 11a odst. 3 zákona o azylu, podle první žalovaný posuzuje, nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle ustanovení § 14a zákona o azylu důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. Pokud se tak domnívat nelze, řízení zastaví.
42. Pro projednávanou věc je podstatné, že byt' je odlišný text ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve znění účinném do 17. 12. 2015, ustanovení § 11a odst. 1 aktuálního znění zákona a také jeho ustanovení § 11a odst. 3, je z nich zřejmé, že se žalovaný při posuzování všech opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabývá stejnou otázkou – zda tu nejsou nové skutečnosti nebo zjištění, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany. Důvod rozlišování mezi první a další opakovanou žádostí tedy není v okruhu věcných problémů, které se při rozhodování o nich řeší. Spočívá v tom, že cizinci nadále nesvědčí postavení žadatele o mezinárodní ochranu ani práva a oprávnění s tím spojená (viz § 3d a § 87a zákona o azylu, srovnej také čl. 40 – 42 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, tzv. procedurální směrnice, čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, tzv. přijímací směrnice, a důvodovou zprávu k novele zákona o azylu provedené zákonem č. 314/2015 Sb.). Tato skutečnost však nemá na obsah rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti dle ustanovení § 10a odst. e) ve spojení s § 25 písm. i), jakož i rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti podle § 11a odst. 3 zákona o azylu vliv. Nejvyšší správní soud k tomuto v rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38, dovodil, že: „Na odůvodnění tohoto rozhodnutí (pozn. soudu: rozhodnutí o další opakované žádosti) je proto třeba klást nároky, které rozšířený senát zformuloval ve vztahu k rozhodnutí o opakované žádosti dle dřívější právní úpravy. Ve všech těchto případech je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany.“
43. Krajský soud nezastírá, že postup žalovaného, který o další opakované žádosti rozhodoval podle ustanovení zákona o azylu řešícího rozhodnutí o další žádosti, byl nepochybně nesprávný. S ohledem na výše uvedené je však třeba zohlednit, že vytýkané pochybení žalovaného bylo čistě formální povahy, neboť z materiálního hlediska byla další opakovaná žádost žalobce o mezinárodní ochranu vypořádána sice jako žádost opakovaná, nicméně pro odůvodnění obou těchto rozhodnutí jsou stanovena shodná pravidla a jsou v nich posuzovány tytéž otázky. Jestliže tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu týkajícího se opakované žádosti zhodnotil, že

žalobce ve své žádosti neuvedl žádné relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech,

a v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany, je zřejmé, že posuzoval tytéž skutečnosti, které je nutné posoudit ve smyslu ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu v případě další opakované žádosti. Soudu je současně z jeho praxe známo, že žalovaný k opakovaným žádostem přistupuje s větší důkladností, nežli tomu je v případě dalších opakovaných žádostí. Vytýkaný postup žalovaného, byť formálně nesprávný, tak byl žalobci fakticky spíše ku prospěchu.

Soud v tomto směru odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008 - 69, kdy tento uvedl: „Na druhou stranu však nelze konstatovat,

že každé procesní pochybení správního orgánu, resp. podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, má bez dalšího za následek závěr o nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a tedy i o důvodnosti podané žaloby. Vždy je třeba zkoumat, zda to které porušení vede rovněž ke zkrácení subjektivních veřejných práv žalobce, k němuž může dojít nejenom porušením procesních práv účastníka řízení, ale též nesprávnou aplikací hmotněprávních předpisů.“ Této žalobní námitce proto zdejší soud nemohl vyhovět, ačkoliv považoval za potřebné apelovat na žalovaného, aby se do budoucna takových, byť ryze formálních, pochybení vyvaroval.

44. K důvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, která byla předmětem napadeného rozhodnutí, uvádí soud následující.

45. Z dikce citovaného ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu lze dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat, a to nutnost uvést nové skutečnosti nebo zjištění a podmínka, aby se přitom jednalo o takové skutečnosti nebo zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Za nové skutečnosti nebo zjištění je poté nutno považovat nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, nýbrž pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo smysl, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady. V případě druhé z uvedených podmínek soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno důkazní a břemeno tvrzení. Jak již Nejvyšší správní soud

vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86: „Zatímco důkazní břemeno

může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa,

že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Nejvyšší správní soud tedy dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou

pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

46. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy nelze pojímat jako prostředek k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího správního řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, mezi které lze mj. řadit taktéž změnu situace v zemi původu žadatele. Závěrem lze tedy poznamenat, že ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jakýsi filtr, jehož prostřednictvím lze propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a to princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.
47. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nutno důsledně dbát na splnění obou výše stanovených podmínek, které mají jak garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k odlišnému rozhodnutí správního orgánu, tak zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.
48. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR již potřetí.
49. Z průběhu správního řízení bylo zjištěno, že důvody jeho nové žádosti jsou do jisté míry stejně jako důvody, které uváděl již ve své předcházející žádosti, tedy že má v ČR přítelkyni a nezletilého syna. Jak přitom správně dovodil žalovaný, se svou přítelkyní a synem v době rozhodování žalovaného nebydlel v jedné domácnosti a prakticky se s nimi ani nestýkal. Tato skutečnost tedy byla žalovaným správně vyhodnocena jako neodůvodňující nové posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, jelikož se nejednalo o změnu okolností.
50. Pokud se týká zdravotních problémů, na které žalobce odkazoval, i v tomto případě žalovaný odkázal na tvrzení žalobce v řízení o předchozí žádosti žalobce, ve kterém žalobce mj. uvedl, že se již na Ukrajině přinejmenším léčil s cukrovkou a docházel k lékaři. Ani v tomto případě se tedy nejednalo o jakékoliv nové skutečnosti, přičemž žalobce k tomu nadto žalovanému sdělil, že jej jeho zdravotní stav v běžném životě nikterak nelimituje.
51. Stran tvrzené obavy žalobce z návratu na Ukrajinu z důvodu hrozícího vězení za aktivní členství v politické straně KMSK musí soud opětovně přisvědčit závěrům, ke kterým dospěl žalovaný. Rovněž krajský soud vyhodnotil nově uváděná tvrzení žalobce jako vzájemně rozporné, chaotické, nekonzistentní a i v průběhu jediného pohovoru k žádosti několikrát pozměněné. Jako takové tedy skutečně působí nevěrohodně, a to nadto s přihlédnutím k předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, ve které žalobce uváděl, že on sám ani nikdo z rodiny není členem politické strany, jiné organizace a ani nikdy dříve členem takové organizace nebyl. Žalobce rovněž opakovaně měnil časová období, za

kterých se měl údajně účastnit demonstrací na Ukrajině, jakož i období, ve kterých měl začít mít problémy s policií či SBU. Žalovaný tedy dle názoru zdejšího soudu správně dovodil, že tvrzení žalobce byla v tomto směru nevěrohodná, přičemž žalovaný dostatečně zdůvodnil, na základě jakých skutečností k tomuto závěru dospěl. Lze považovat za zcela přirozené a logické, že za situace, kdy by žalobce ze své vlasti v roce 2012 utekl právě z obavy z policie, která jej ve vlasti hledala, tyto své problémy by ve své předcházející žádosti o mezinárodní ochranu minimálně zmínil, jakož by zcela jistě nezamlčoval své členství v politické straně KMSK. Fakt, že takto žalobce neučinil a na svá příkoří si vzpomněl až následně, však nelze klást k tíži správního orgánu, nýbrž žalobce samotného. Za dané situace tak tvrzení žalobce působí s ohledem na jeho předcházející výpovědi značně nevěrohodně. Pouze nad rámec poté žalovaný správně uvedl, že i kdyby byla tvrzení žalobce skutečně pravdivá, nejednalo by se ani tak o takové skutečnosti nebo zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žalobce zkoumány v předchozím řízení. Zde je opět nutné poukázat na tvrzení žalobce v průběhu pohovoru k nyní posuzované žádosti, ve kterých (v naprostém rozporu s vyjádřeními, která učinil v předcházejících řízeních o žádostech o udělení mezinárodní ochrany) žalobce žalovanému sdělil, že z Ukrajiny odjel v roce 2012 právě z důvodu, že jej začala hledat policie, že je členem předmětné politické strany již od roku 2012 a jeho problémy vyplývající právě z jeho členství ve straně počaly již před jeho odjezdem z Ukrajiny. Z takového vyjádření žalobce tedy lze dovodit, že žalobce o těchto skutečnostech věděl již v roce 2012, tedy v době před podáním předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, a měl tak nepochybně možnost tyto skutečnosti ve své předchozí žádosti rovněž uvést. Pokud tak z dosud neobjasněných důvodů neučinil, jedná se toliko o pochybení samotného žalobce, nikoliv žalovaného.

52. Ke shodnému závěru lze přitom dospět rovněž v případě nově tvrzeného důvodu žádosti o mezinárodní ochranu, a to že jako věřící církve pravoslavného moskevského patriarchátu byl nucen, aby se své víry vzdal. Žalovaný i v tomto případě vhodně poukázal na vyjádření, jež žalobce učinil v řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když žalobce uváděl, že měl stran víry problémy pouze soukromého, nikoliv však azylově relevantního, charakteru. Dle názoru soudu tedy i tento důvod žalobce vyznívá značně nevěrohodně, nicméně i tak se nejedná o novou skutečnost, jež nebyla bez vlastního zavinění žalobce zkoumána v předchozím řízení. Z tvrzení žalobce naopak vyplynulo, že k tvrzeným problémům mělo docházet již před jeho odjezdem z vlasti, tudíž i tento důvod mohl zmínit již ve své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Proč tomu tak žalobce neučinil, nebylo ze strany žalobce nikterak osvětleno.
53. Krajský soud má proto za to, že povinnost tvrzení ležela v případech řízení o udělení mezinárodní ochrany pouze a jedině na žalobci, neboť jedině ten sám mohl vědět, z jakých důvodů svou vlast opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. Žalobce měl povinnost uvést veškeré relevantní důvody při nejbližší příležitosti, která se mu k tomu stran posouzení jeho žádosti nabízela, tedy v jeho případě při pohovoru k předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jestliže žalobce na tuto povinnost nedbal a z vlastního zavinění neuvedl všechny relevantní důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany již v průběhu předchozí žádosti, jedná se o skutečnost přičitatelnou toliko k jeho tíži. Toto pochybení žalobce samotného poté nelze zhojit pomocí podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

54. Obsah správního spisu je tedy podle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí, tedy že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které bez jeho zavinění nemohly být zkoumány v rámci předchozího řízení, které bylo již pravomocně skončeno. Žalovaný se dle názoru krajského soudu nebyl povinen za daných okolností žalobce dotazovat na vysvětlení konkrétních rozporů v jeho výpovědi, jelikož jednotlivá tvrzení žalobce správně srovnával s tvrzeními, jež žalobce uváděl již ve své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, z čehož bez dalšího vyplynula právě ona nevěrohodnost jednotlivých nových tvrzení žalobce.
55. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území ČR, a to za přesně vymezených důvodů. V ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona o pobytu cizinců. Azylovým řízením za žádných okolností nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
56. Soud tedy musí přisvědčit žalovanému v tom směru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl skutečně žádné nové skutečnosti, které by mohly mít negativní dopad do hmotněprávního postavení žalobce, a které by nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení o jeho předchozí žádosti. Žalovaný tudíž naplnil veškeré náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
57. Žalovaný tedy rozhodl správně, přičemž v žádném případě nelze jeho rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné. V odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, jakož i úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.
58. Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu soud ve shodě s právním názorem žalovaného uzavírá, že ve věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žadatel neuvedl a ani žalovaný nezjistil ve vztahu k obecné bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce žádnou novou skutečnost odůvodňující opětovné hodnocení žádosti žalobce, tedy skutečnost, která by vyžadovala nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí v jeho věci. Vzhledem k tomu, že byly ve věci naplněny podmínky stanovené v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR byla zcela správně shledána nepřípustnou v souladu s právními předpisy i aktuální judikaturou.

V. Závěr a náklady řízení

59. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost

žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

60. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů
ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních
u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. října 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.